

Diagnoza i terapia logopedyczna IV - dysartria, alalia, afazja, inne zaburzenia mowy - opis przedmiotu

Informacje ogólne	
Nazwa przedmiotu	Diagnoza i terapia logopedyczna IV - dysartria, alalia, afazja, inne zaburzenia mowy
Kod przedmiotu	05.6-WP-LOG-DTL4
Wydział	Wydział Nauk Społecznych
Kierunek	Logopedia
Profil	ogólnoakademicki
Rodzaj studiów	podyplomowe
Semestr rozpoczęcia	semestr zimowy 2016/2017

Informacje o przedmiocie	
Semestr	4
Liczba punktów ECTS do zdobycia	5
Typ przedmiotu	obowiązkowy
Język nauczania	polski
Sylabus opracował	- dr hab. Ewa Skorek, prof. UZ - dr Grzegorz Hryniewicz

Formy zajęć					
Forma zajęć	Liczba godzin w semestrze (stacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (stacjonarne)	Liczba godzin w semestrze (niestacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (niestacjonarne)	Forma zaliczenia
Wykład	-	-	10 (w tym jako e-learning)	0,67 (w tym jako e-learning)	Egzamin
Ćwiczenia	-	-	40 (w tym jako e-learning)	2,67 (w tym jako e-learning)	Zaliczenie na ocenę

Cel przedmiotu

Teoretyczne przygotowanie słuchaczy do samodzielnego prowadzenia diagnozy i terapii logopedycznej. Przystwojenie niezbędnej wiedzy teoretycznej i trening umiejętności praktycznej realizacji diagnozy logopedycznej w zakresie zaburzeń mowy pochodzenia centralnego. Ćwiczenie umiejętności dostosowania metod terapeutycznych w zakresie dysartrii, alalii i afazji do indywidualnych potrzeb pacjenta w zależności od przyczyn i wieku.

Wymagania wstępne

Anatomia i fizjologia narządów mowy. Typologia zaburzeń komunikacji językowej. Podstawy neurologii. Wprowadzenie do metodyki diagnozy i terapii logopedycznej.

Zakres tematyczny

Wykład

Afazja, dysfazja – wyjaśnienia terminologiczne. Rodzaje i przyczyny afazji. Anartria, dysartria – definicje, rodzaje, przyczyny (mózgowe porażenie dziecięce, inne). Mowa osób z dysartrią w normie intelektualnej i z upośledzeniem umysłowym. Alalia – wyjaśnienia terminologiczne. Etiologia niedokształcenia mowy pochodzenia korowego. Objawy pozajęzykowe i językowe charakterystyczne dla niedokształcenia mowy pochodzenia korowego.

Ćwiczenia

Charakterystyka poszczególnych metod diagnostycznych w afazji. Metody leczenia, rehabilitacji neurolingwistycznej pacjentów z afazją, dysfazją. Programy rehabilitacyjne i najnowsze metod lecznicze. Diagnostyka neuroobrazowania mózgu w terapii i rehabilitacji mózgu. Metody dodatkowo wspomagające rehabilitację afazji i dysfazji. Wsparcie dla pacjentów i ich rodzin (urzędy, instytucje, ośrodki, grupy wsparcia, organizacje, turnusy rehabilitacyjne). Diagnoza dysartrii. Dysartria a afazja, jąkanie, dyslalia. Metody terapii dysartrii. Proces diagnozowania dzieci z dysfunkcjami mózgowymi. Badania specjalistyczne i logopedyczne – analiza. Proces stymulacji i usprawniania rozwoju mowy u dzieci z niedokształceniem mowy pochodzenia korowego.

Metody kształcenia

Wykład – wykład tradycyjny.

Ćwiczenia – metoda projektu, praca z książką, metoda przypadków, praca w grupach, klasyczna metoda problemowa, burza mózgów.

Efekty uczenia się i metody weryfikacji osiągania efektów uczenia się

Opis efektu	Symbolne efektów	Metody weryfikacji	Forma zajęć
Słuchacz ma wiedzę dotyczącą zakłóceń komunikacji językowej oraz metodyki diagnozy i terapii zaburzeń mowy pochodzenia centralnego u pacjentów w różnym wieku	- K_W06 - K_W08	- egzamin - ustny, opisowy, testowy i inne - kolokwium	- Wykład - Ćwiczenia

Opis efektu	Symbol e efektów	Metody weryfikacji	Forma zajęć
Słuchacz potrafi dokonać obserwacji i interpretacji nieprawidłowości w zakresie anartrii, dysartrii, afazji, dysfazji, alalii Potrafi wykorzystywać podstawą wiedzę teoretyczną w celu diagnozowania i projektowania procedury terapeutycznej Słuchacz ma rozwinięte umiejętności w zakresie komunikacji interpersonalnej, potrafi używać języka specjalistycznego i porozumiewać się w sposób precyzyjny i spójny	• K_U03 • K_U05 • K_U08	• projekt • studium przypadku	• Ćwiczenia
Słuchacz ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności w zakresie wybranych metod diagnozy i terapii logopedycznej, dokonuje samooceny własnych kompetencji Słuchacz potrafi pracować w zespole, angażuje się we współpracę, umie wyznaczać oraz przyjmować wspólne cele działań	• K_K01 • K_K04	• egzamin - ustny, opisowy, testowy i inne • kolokwium • projekt	• Wykład • Ćwiczenia

Warunki zaliczenia

Ćwiczenia – na ocenę z konwersatorium składają się wyniki osiągnięte na kolokwiah (50%), ocena z projektu (25%) oraz studium przypadku (25%).

Wykład – egzamin złożony z dwóch części pisemnej i ustnej; warunkiem przystąpienia do części ustnej jest uzyskanie 30% punktów z części pisemnej. Warunkiem przystąpienia do egzaminu jest pozytywna ocena z ćwiczeń.

Na ocenę z przedmiotu składa się ocena z ćwiczeń (50%) i z egzaminu (50%). Warunkiem zaliczenia przedmiotu są pozytywne oceny z ćwiczeń i egzaminu.

Literatura podstawowa

1. Borkowska A. R., Domańska Ł., Neuropsychologia kliniczna dziecka: wybrane zagadnienia, Warszawa 2006.
2. Gałkowski T., Szeląg E., Jastrzębowska G. (red.), Podstawy neurologopedii, Opole 2005.
3. Gałkowski T., Jastrzębowska G. (red.), Logopedia: pytania i odpowiedzi, T. 1-2, Opole 2003.
4. Maruszewski M., Mowa a mózg: zagadnienia neuropsychologiczne, Warszawa 1970.
5. Parol U., Dziecko z niedokształceniem mowy, Warszawa 1989.
6. Pąchalska M., Afazjologia, Warszawa-Kraków 1999.
7. Pąchalska M., Neuropsychologia kliniczna, T. 1-2, Warszawa 2007.
8. Styczek I., Logopedia, Warszawa 1981.
9. Tarkowski Z., Dyzartria, Lublin 1999.

Literatura uzupełniająca

1. Borkowska M., ABC rehabilitacji dzieci, Warszawa 1989.
2. Michałowicz R. (red.), Mózgowe porażenie dziecięce, Warszawa 1993.
3. Walsh K., Neuropsychologia kliniczna, Warszawa 2000.
4. Zaleski T., Opóźnienia w rozwoju mowy, Warszawa 2002.

Uwagi

Zmodyfikowane przez dr hab. Ewa Skorek, prof. UZ (ostatnia modyfikacja: 01-01-2017 23:05)

Wygenerowano automatycznie z systemu SyllabUZ